



Bes Ceysens

Clavis
YOUNG ADULT

HOU VAN MIJ

*Voor iedereen die soms wat twijfelt aan zichzelf.
En ook een beetje voor mij.*

Ander werk van Bes Ceyskens bij Clavis

*Avondrood
De laatste dans
Vruchteloos*

Wil je weten wat de triggerwarnings van dit boek zijn?
Ga dan naar bladzijde 333.

Bes Ceyskens

Hou van mij

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: sociale media, zelfbeeld, armoede, moeder-dochterrelatie

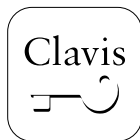
NUR 285

ISBN 978 90 448 5312 4

D/2024/4124/029

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com



Bes Ceyssens



HOOFDSTUK 1

Het was een ongewoon warme zomer in Zonneland. De hitte leek al weken in het trailerpark gevangen te zitten. De zinderende temperaturen drukten ook op Minne neer, die op dat moment Zonneland binnenfietste.

Met een scherpe bocht naar rechts ontweek Minne een waslijn en ze snelde verder langs de rijen bijna identieke woonwagens. Die van haar stond ergens achterin, de achtste wagen van de zesde rij. Als kind had ze die cijfers in haar hoofd gestampt, bang om haar huis kwijt te raken. Toen leek het trailerpark nog groot genoeg om erin te verdwalen.

Minne duwde hevig op haar pedalen en voelde het zweet langs haar slapen naar beneden glijden. Het was veel te warm om zo snel te fietsen, maar vertragen was geen optie. Ze moest thuis zijn voordat Nino wakker werd.

Toen Minne haar woonwagen in het zicht kreeg, ging ze nog een paar meter door en smeed daarna haar fiets op de grond. Het plastic zakje dat aan haar stuur hing, griste ze ervanaf. Vlug opende ze de deur.

In de kleine woonkamer rook het muf. Minne spitste haar oren,

op zoek naar het bekende gekir of gehuil van haar broertje, maar die geluiden waren nog niet te horen. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd en trok de gordijnen open. Daarna haalde ze het verse brood uit het plastic zakje en dekte de tafel voor drie. Minne keek nog een laatste keer goedkeurend de kamer rond en liep naar de enige slaapkamer van de trailer, helemaal achterin.

Ze deed de deur zo stil mogelijk open en werd begroet door een verstikkende duisternis. Het zachte gesnurk van haar moeder klonk door de kamer. Minne liep zo voorzichtig als ze kon naar het kinderbedje van Nino, dat aan de voet van het grote tweepersoonsbed stond. Het was veel te klein voor hem geworden – of Nino te groot voor het bed – maar voorlopig hadden ze nog geen alternatief. Door het weinige licht in de gang zag ze hoe zijn voetjes tegen de houten spijlen drukten. Ze slikte en boog zich voorover.

‘Wakker worden, lieverd,’ fluisterde Minne.

Ze nam haar broertje op de arm. Slaapdronken brabbelde hij een antwoord. Minne maakte een sussend geluidje en liep snel de kamer weer uit. Ze merkte pas dat haar hart tegen haar borstkas bonkte toen ze de deurknop voorzichtig omdraaide, zodat de deur weer dichtviel.

‘Goeiemorgen,’ zei Minne iets luider terwijl ze een zoen op de wang van haar broertje drukte.

‘Inne,’ antwoordde Nino, met een lach van oor tot oor.

Minnes broertje was nog maar pas begonnen met praten. Zijn woordenschat bestond tot nu toe uit vier woorden: ‘Inne’ (dat was Minne), ‘Ino’ (dat was Nino zelf), ‘ikke’ en ‘nee’. Dat laatste woordje bleek zijn favoriet. Hij gebruikte het altijd en overal, ook als ‘nee’ eigenlijk ‘ja’ hoorde te zijn.

Minne zette Nino neer in zijn kinderstoel en begon zijn boterham te smeren. Tegelijkertijd gaf ze hem een plastic lepel, waarmee hij verwoed begon te zwaaien. Nino's vrolijkheid werkte aanstekelijk en Minne voelde haar mondhoeken omhoogkrullen. Nino had net zo goed haar echte broertje kunnen zijn, zoveel hield ze van hem.

Minne nam de lepel uit het vuistje van Nino en gaf hem een stukje boterham in de plaats. Haar blik gleed naar de klok op de muur. Halfnegen. Ze mompelde een verwensing en smeerde haastig haar eigen boterhammen, die ze in een doos in haar rugzak liet glijden. Toen ze daarmee klaar was, keek ze opnieuw naar Nino, die de lepel weer had opgepakt en de boterham links liet liggen.

'Kom op, Nino,' zuchtte Minne. 'Je moet eten.'

Ze nam de lepel opnieuw van Nino af, die haar met grote ogen aankeek. Meteen beseftte Minne de fout die ze had gemaakt. Nino's gezicht vertrok in een grimas en zijn ogen vulden zich met tranen. Een seconde later klonk er een luid gekrijs door de trailer.

'Nee, nee, nee.' Minne keek angstig naar de slaapkamerdeur, maar die bleef voorlopig gesloten. Snel gaf ze de lepel terug en ging ze naast Nino zitten. Ze scheurde een stukje van de boterham en maakte puffende geluidjes. 'Kijk eens, Nino,' zei ze. 'De trein komt eraan!'

Nino verloor meteen alle interesse in de lepel en keek verrukt toe hoe de boterhamtrein zich een weg naar zijn mond baande. Braaf deed hij zijn lippen van elkaar en nam een hap. Gauw scheurde Minne een nieuw stukje af. Ditmaal werd het brood een vliegtuig, met Nino's mond als bestemming.

Toen een auto, een duikboot, een luchtballon en een limousine gepasseerd waren, was Nino's bordje leeg en stond de klok op kwart voor negen. Minne slikte. Dit was het moment waar ze tegen op had

gezien. Ze veegde Nino's mond af en zette hem in de babybox, waar hij niet uit kon kruipen. Daarna liep ze terug naar de slaapkamer.

'Mam?'

Minne klopte op de deur en bleef even staan luisteren. Er kwam enkel gesnurk als antwoord. Ze duwde de deur op een kier en keek naar binnen. Het licht van de gang viel in een streep op het grote bed, waar haar moeder in een schijnbaar levenloze hoop lag.

'Mam?' vroeg Minne opnieuw, iets luider deze keer.

Het gesnurk pauzeerde en Minne wist wat er nu ging gebeuren. Haar moeder zou om zich heen kijken en zich vijf tellen afvragen waar ze zich bevond. Minne hoorde haar kreunen en zag de vorm onder de lakens bewegen.

Voor haar moeder weer in slaap kon vallen, vroeg ze snel: 'Mam, jij ging Nino toch naar het kinderdagverblijf brengen, hè?'

Er klonk een lange, diepe zucht. 'Minne, kun jij dat niet doen? Ik ben nog moe.'

'Ik moet zo vertrekken naar mijn werk,' antwoordde Minne. 'Of ik had eigenlijk al vertrokken moeten zijn,' mompelde ze erachteraan.

Opnieuw klonk er een zucht door de kamer. 'Als het echt niet anders kan ...'

'Dank je wel.'

'Hm.'

Minne sloot de deur achter zich en liep naar de babybox, waar Nino een balletje liet vallen en weer oppakte, liet vallen en weer oppakte. Ze drukte een zoen op zijn voorhoofd. 'Braaf zijn, hè?' zei ze. 'Mam brengt je zo weg.'

Nino keek met grote ogen op en lachte zijn kleine tandjes bloot.

Minne glimlachte en keek hem nog even aan, waarna ze haar rugzak van de grond pakte en de trailer uit liep. Ze botste op Mirabel, die voor haar eigen trailer in een plastic stoel zat. Ondanks het vroege uur hield de oude vrouw een sigaret in haar ene hand en een glas met een donkerrood goedje in de andere.

‘Goeiemorgen Mirabel,’ zei Minne haastig. ‘Zou je misschien een oogje in het zeil willen houden? Nino moet vandaag naar het kinderdagverblijf en hij kan niet nog eens te laat komen. Mam zou normaal gesproken ...’

‘Het is al goed, meissie,’ zei Mirabel met haar krakende stem. ‘Ik hou het in de gaten. Vertrek maar snel.’

Minne bedankte Mirabel en sprong tegelijkertijd op haar fiets. Met een rotvaart reed ze het trailerpark weer uit.

Ietwat zelfvoldaan fietste Minne de parking van het ijssalon op. Het had haar een doorweekt t-shirt en een snel bonkend hart opgeleverd, maar ze was op tijd. Ze deed haar fiets op slot en liep via de achterdeur het ijssalon binnen.

‘Ik ben er, meneer Ebels!’ riep Minne.

Haar stem stierf weg, maar haar baas was nergens te bekennen. Minne liep de personeelskamer binnen en schoot in haar uniform: een witte polo met felroze strepen. Op haar rug pronkte de naam van het ijssalon: Het blij bolletje. Haar jeans hield Minne aan, net als haar sneakers. Ze trok haar haren in een paardenstaart en zette haar pet op haar hoofd. Daarop stond een tekening van een bolletje ijs op een hoorntje, dat al lachend twee duimen opstak.

Minne liep naar de voorkant van de zaak en begon routineus aan haar taken om het salon klaar te stomen. Sinds het begin van

de zomervakantie was er iedere dag een kleine stormloop. De hittegolf dreef de mensen naar de koelte van de airconditioning en naar het frisse ijs, dat hen voor enkele minuten deed vergeten hoe warm het was.

Minne was zo druk in de weer dat ze niet eens doorhad dat er een tweede persoon het ijssalon binnenliep. Toen er twee koude handen op haar ogen werden gelegd, slaakte ze een kort gilletteje.

‘Wie ben ik?’ vroeg een vervormde, lage stem.

Minne zuchtte. ‘Vijf jaar, Sebastiaan. Al vijf jaar haal je dat stomme grapje uit.’

Sebastiaan haalde zijn handen van haar gezicht en grijnsde. ‘Wat wil je dat ik zeg? Het is mijn handelsmerk.’

‘Tijd voor een nieuw handelsmerk dan.’

Minne glimlachte en keek de jongen aan. Sebastiaan droeg dezelfde polo als zij, al vond ze dat de babyroze strepen hem een stuk beter stonden. Zijn weerbarstige bruine haren piepten nog net onder zijn pet uit. Hij droeg een zilveren bril met ronde glazen en zijn eeuwige glimlach.

Minne wees naar de stoelen en tafels in de zaak. ‘Hup, aan het werk, jij.’

‘Ja, baas.’ Sebastiaan tikte met zijn wijs- en middelvinger tegen zijn voorhoofd, alsof hij salueerde. Toen liep hij naar de radio en zette die aan. Een vrolijke popsong klonk door de zaak. ‘Muziek en koffie. Zonder kan ik de dag onmogelijk starten.’

Minne grinnikte. Terwijl ze zachtjes meezong, maakte ze samen met Sebastiaan het salon in orde. Meneer Ebels kwam halverwege een kijkje nemen om hen gedag te zeggen, maar liep daarna al snel weer naar de achterkant van de zaak, waar hij het ijs maakte.

Na een klein uur stonden de stoelen onder de tafels, was de vloer geboend en stond de etalage vol met vers ijs. Het blije bolletje was klaar om klanten te ontvangen.

Minne schoof de gordijnen aan de kant en deed de deur open, waarna ze meteen begroet werd door een warme stroom lucht. ‘Het wordt weer druk vandaag,’ zuchtte ze.

Sebastiaan haalde zijn schouders op en zei: ‘Ach, niets wat wij niet aankunnen.’

Minne gromde, maar eigenlijk moest ze haar beste vriend wel gelijk geven. Ze waren een goed team en de voorbije drie weken waren ze in een feilloze routine vervallen. Als een toonbeeld van klantvriendelijkheid begroette Sebastiaan de klanten en nam hij de bestellingen op. Minne luisterde met een half oor mee en maakte de coupes en ijsjes. Met zijn tweetjes hielden ze de kleine zaak draaiende, terwijl meneer Ebels volledige dagen ijs maakte om aan de vraag te kunnen voldoen.

‘Is het nog gelukt om de Ninosaurus naar het kinderdagverblijf te brengen?’

Minne glimlachte om de bijnaam, die haar broertje te danken had aan het gebrul dat hij kon uitstoten. ‘Nee, dat gaat mama vandaag doen ... als ze haar bed uit raakt.’

‘Was het weer een late avond?’

‘Ik heb haar niet eens horen binnenkomen en ik was nog op tot één uur.’

Minne hield haar ogen op de ijsscheppen gericht, die ze onder de lopende kraan hield. Sebastiaan was de enige met wie ze zo vrijuit over haar moeder durfde te praten, maar het lukte haar nog steeds niet zonder brandende wangen.

‘Nino zal wel op tijd zijn,’ probeerde Sebastiaan haar op te beuren. ‘Maak je maar geen zorgen.’

‘We zullen zien,’ mompelde Minne. Ze had lang geleden al geleerd om nergens zeker van te zijn. Niet als het op haar moeder aankwam.

Op dat moment stapte de eerste klant van de dag de zaak binnen. Sebastiaan knipoogde nog even naar Minne voor hij zich omdraaide naar de toonbank. ‘Goeiemorgen meneer, kan ik u helpen?’

De man knikte en begon aan zijn bestelling. Zo kwam de geoliede machine die Minne en Sebastiaan waren op gang. Sebastiaan tikte de bestelling in het systeem en rekende af, terwijl Minne de ijsjes in orde bracht. Met geoefende bewegingen schepte ze de bakjes vol en legde die voorzichtig in een kartonnen doosje. Op nog geen twee minuten tijd kon de man weer vertrekken met het lekkers in zijn handen, om meteen plaats te maken voor de volgende klant.

Minne kon niet begrijpen wie er al zo vroeg op de dag zin had in ijs, maar vanaf dat moment tot in de late avond stond ze niet meer stil. Ze schepte ijs alsof het een lieve deugd was en op het halfuurtje pauze na stopte ze niet met werken. Minne hield van de drukte, die haar afleidde van alle zorgen thuis. De bekende handelingen zorgden voor een stilte in haar hoofd die ze maar al te graag omarmde.

Terwijl de uren voorbijvlogen, kroop bij Minne de bekende rugpijn van het lange rechtop staan omhoog. Zoals altijd ging die gepaard met zeurende steken in haar voeten.

Toen het zes uur werd, slaakte ze een opgeluchte zucht. Timothy en Sarah, de zoon en dochter van meneer Ebels, stonden al klaar om de avondshift voor hun rekening te nemen. Sebastiaan rekende nog snel zijn laatste klant af en liep daarna met Minne naar de achterkant van de zaak. In een comfortabele stilte kleedden ze zich om de beurt

om, te moe om nog een woord te zeggen.

Toen Minne naar buiten stapte, merkte ze dat de zomeravond nog steeds geen verkoeling bracht. De plotse overgang van de air-conditioning naar de warme buitenlucht zorgde dat het zweet haar meteen uitbrak.

Minne haalde haar fiets van het slot en sprong erop. Ze wachtte nog even op Sebastiaan en reed samen met hem het dorp uit.

Sebastiaan blies zijn wangen bol. 'Wát een dag.'

'Zeg dat wel.' Minne rekte zich uit en hoorde iets kraken in haar rug. 'Ik dacht even dat we die rij nooit meer bij zouden werken.'

'Heb je gezien hoeveel mensen de nieuwe karamel-zeezouttopping vroegen? Een schot in de roos als je het mij vraagt.'

Minne knikte. Haar vingers plakten nog steeds aan elkaar door de zoete siroop en ze weerstond de neiging om het goedje eraf te likken. 'Hé, Bas, heb je tussen het werk door eigenlijk nog tijd voor je gedichten?'

Sebastiaan haalde zijn schouders op. 'Niet echt. Als ik 's avonds thuiskom, ben ik te afgepeigerd om nog achter mijn bureau te kruipen. En het ijssalon is niet bepaald een inspirerende plek.'

'Niet? Je kunt toch gaan voor een poëtische omschrijving van de perfecte citroensorbet?'

Sebastiaan sloot kort zijn ogen. 'O citroensorbet, citroensorbet. Je bent mijn favoriete smaak tot-en-met.'

Minnes lach echode door de straat.

Sebastiaan schudde zijn hoofd. 'Dat is beroepsmisvorming, hoor.'

'Als je het mij vraagt, zijn er te weinig gedichten over citroensorbets op deze wereld.'

'Jij bent dan ook de enige die dat denkt.'

Een eindje verderop kwamen Minne en Sebastiaan aan bij een kruispunt, waar hij naar rechts moest en zij naar links.

Sebastiaan remde en zette één voet op het fietspad. ‘Hé, kom je niet even met me mee naar huis? Mama vraagt al een tijdje naar je. En ze heeft waarschijnlijk weer genoeg eten gemaakt voor een man of vijf.’

Minne liet haar been ook op de stoep rand rusten. Ze volgde kort zijn blik naar rechts. Sebastiaans huis lag in een woonwijk, niet ver bij het trailerpark vandaan. In gedachten zag ze de avond die Sebastiaan haar voorlegde: een plek aan tafel, een vol bord voor haar neus, zijn moeder die haar naar haar dag zou vragen ...

Minne scheurde haar blik los van de straat en dwong zichzelf haar fiets in de richting van het trailerpark te duwen. ‘Dat is lief, maar nee, bedankt. Ik ga nog even checken hoe het met Nino verlopen is,’ zei ze terwijl ze vertrok. ‘Tot morgen, Bas!’

Sebastiaan zwaaide en riep nog: ‘Hou je taai, hè, Minne!’

Minne stak haar hand op en fietste verder, Zonneland binnen. De glimlach, die de hele fietsrit op haar gezicht had gelegen, verdween langzaam. Tot er niets meer van te bespeuren viel.

Boven op de heuvels die het trailerpark omringden, stonden enkele bankjes. Vandaar had je een perfect uitzicht over het dal, met de woonwagens en hun bewoners. Het was een van Minnes favoriete plekjes, zeker als de avond viel. Een voor een gingen de lampen in de woonwagens aan en begon het avondleven in het park. Tegelijkertijd zag je boven de wagens de sterren verschijnen. Het aanspringen van al die verschillende lichtjes – zowel in als boven het park – zorgde dat alles veel verder oogde dan het was. Zeker in vergelijking met de brede

sterrenhemel leek het trailerpark bijna in haar handpalm te passen.

Minne zuchtte en trok haar knieën op, zodat haar zolen nog net op het bankje pasten. Normaal lukte het haar om hier te ontspannen, maar de razernij woedde in haar verder als een storm. Als ze haar ogen sloot, zag ze nog steeds het gezicht van haar moeder voor zich.

Toen Minne na haar werk de woonwagen was binnengelopen, had ze een bekend tafereel aangetroffen. Nino zat in zijn kinderstoel, met een halfvol bord groentepap voor zijn neus. Naast hem zat hun moeder, met een gefrustreerde blik in haar ogen en de andere helft van de pap op haar shirt. Als zij Nino eten probeerde te geven, veranderde hij op slag in een toekomstige kampioen discusswerpen. Hij smiet zijn pap alle kanten op en brulde het uit. Minne was de enige die hem op zo'n moment rustig kon krijgen.

'Waar bleef je?' siste Minnes moeder toen ze haar dochter in de deuropening zag. Ze smiet de lepel in de groentepap en stond ruw op.

'Ik ben zo snel gekomen als ik kon.'

'Geloof je dat zelf?' De handen van haar moeder trilden terwijl ze een glas wijn inschonk.

Minne ging haastig op de stoel naast haar broertje zitten en probeerde Nino op te beuren. Door zijn tranen heen keek hij belangstellend naar de gekke bekken die zijn zus trok. Ze veegde zijn besmeurde gezicht af en vulde de lepel opnieuw.

'Kijk eens, Nino? Lekker pap!'

Nino volgde de lepel met zijn ogen en glimlachte toen die in zijn mond werd gestopt. Minne praatte met zachte woordjes op hem in, tot het bord helemaal leeg was. Toen ze opkeek, zag ze dat haar moeder hen de hele tijd in de gaten had gehouden.

'Zie je nu waarom ik je nodig heb?' Ze gebarde in de richting

van Nino. ‘Hij lijkt wel verliefd op je.’

Minne negeerde de opmerking en probeerde het schuldgevoel van zich af te zetten. Ze wist immers niet goed waar ze zich juist schuldig over voelde. Ze veegde Nino’s mond opnieuw af en legde het bord in de gootsteen.

Terwijl ze met haar rug naar haar moeder stond, vroeg die: ‘Hé Minne ... Heb je misschien nog een tientje voor me? Ik ben vergeten naar de bank te gaan.’

Minne perste haar lippen op elkaar. Haar moeder had niet eens de moeite gedaan om een nieuw excuus te verzinnen. ‘In mijn rugzak, het kleinste vakje.’

‘Dank je. Ik betaal het zo snel mogelijk terug.’

Minne knikte, maar wist dat ze het geld nooit meer terug zou zien. Het was maar goed dat ze zoveel verdiende in het ijssalon. Anders kon ze dankzij de ‘leningen’ van haar moeder nooit iets voor zichzelf betalen.

Vanuit haar ooghoeken zag Minne hoe haar moeder de portefeuille uit de rugzak viste. Ze nam er een tientje uit, twijfelde even en nam toen ook een briefje van vijf. Dom, dacht Minne, dat had ik eruit moeten halen.

Ze aarzelde. Minne had dat vijfje nodig om morgen naar de bakker te gaan, anders zouden ze weer zonder brood zitten. Zijzelf kon prima zonder die paar boterhammen, maar voor Nino, die nog zoveel moest groeien, waren ze wel nodig.

‘Mam ...’ begon Minne terwijl de knoop in haar maag zich straktrok. ‘Kun je dat briefje van vijf laten zitten?’

‘Wat?’ Haar moeder keek op en Minne kromp ineen. ‘Het is toch maar vijf euro? Kun je dat echt niet missen?’

Minne sloeg haar ogen neer, wetende wat er nu ging komen.

‘Jarenlang heb ik je gevoed, gewassen, gekleed. Wat heeft dat allemaal gekost, denk je? En wat krijg ik als dank? Niets! Er kan niet eens vijf euro vanaf!’

Minnes moeder gromde nog wat onverstaanbare woorden en propte toen het briefje terug in de portefeuille. Daarna draaide ze zich bruusk om, nam de fles wijn van het keukenblad en stormde de woonwagen uit.

Zodra de deur dichtviel, voelde Minne zich week worden. Ze ging snel zitten, voor haar trillende benen haar gewicht niet langer konden dragen. Ze durfde niet vaak tegen haar moeder in te gaan en iedere keer als ze het wel deed, bekocht ze dat met harde woorden. De tranen brandden in haar ogen terwijl ze Nino op schoot nam. Die keek met grote ogen naar haar op, alsof hij zich afvroeg waar al die harde geluiden goed voor waren.

Minne krulde haar armen rond haar broertje en liet haar hoofd op zijn kruin rusten. ‘Het is niets,’ mompelde ze. ‘Helemaal niets.’

Toen Nino zonder het te weten haar onstuimige emoties wat had bekoeld, had Minne hem in bed gelegd. Nu zat ze met haar smartphone in de hand naar de vallei te kijken. Op haar scherm kon ze Nino in zijn bedje zien, vredig in slaap met open mond. De babyfoon, die iedere beweging zou gadeslaan, was de enige reden waarom Minne de trailer durfde te verlaten.


Ze keek weer naar het trailerpark. Het stond helemaal vol met woonwagens van mensen die er voor de zomer zouden blijven. Ze zouden waarschijnlijk van enkele zorgeloze maanden op de camping genieten, met een paar uitstapjes en vele bezoeken aan het zwembad

op de planning. Maar daarna zouden ze hun spullen pakken en naar hun échte huis teruggaan, eentje met bakstenen en een voortuin. Een huis om in thuis te komen.

De woonwagens van Minne, Mirabel en een handjevol anderen zouden blijven staan. Het hele jaar door. Voor Minne en haar broertje was 'thuis' vier wielen op een stukje gras. Ze zuchtte. Het was simpelweg niet genoeg.

Soms maakte Minne er een spelletje van om in de vallei haar moeder te zoeken. Zat ze bij Dave, in de gifgroene trailer aan het begin van het park? Of bij haar vriendin Suzy, in de trailer een rij verder dan de hunne, waar de twee samen konden klagen over de mannen die hen verlaten hadden? Het was een stom spelletje, want er was eigenlijk maar één juist antwoord: Minnes moeder zat niet thuis, waar ze hoorde te zijn.

Minne keek van de lichtjes in de woonwagens naar de sterren en genoot van de rust en de stilte boven op de berg. Ze sloot haar ogen en vond in de duisternis voor het eerst die dag wat rust.



De zestienjarige Minne woont van kleins af aan in een trailerpark, samen met haar broertje en haar altijd afwezige moeder. Wanneer ze Summer ontmoet, wordt haar kleine wereldje op zijn kop gezet. Summer is alles wat Minne verlangt te zijn: razend knap en zelfzeker.

Als haar nieuwe vriendin haar een app genaamd LoveMe voorstelt, gaat Minne steeds verder voor haar volgers en streeft ze harder dan ooit naar het perfecte beeld dat zich in haar hoofd heeft gevormd.

*Socials, zelfliefde, drama en een flinke portie romantiek
in één pakkend verhaal voor young adults.*



www.clavisbooks.com



ISBN 978-9044853124



9 789044 853124